

Arrest

nr. 270 686 van 30 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 december 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 februari 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 juli 2021, in functie van zijn Duitse vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 7 december 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker per aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.07.2021 werd ingediend door:

Naam: [A.]
Voorna(a)m(en): [Z.I.]
Nationaliteit: Pakistan
[...]

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met zijn Duitse vader, de genaamde [A.S.A.] [...] in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Er kan worden opgemerkt dat de referentiepersoon het verblijfsrecht heeft gekregen als zelfstandige op 23.07.2009 en sinds 2012 onafgebroken in België verblijft. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon heden op pensioen is (IGO). De referentiepersoon dient bijgevolg als beschikker van bestaansmiddelen beschouwd te worden.

In dergelijk geval is ook art. 40bis § 4 van toepassing, hetwelke het volgende stelt: "[...] De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

"Ter staving van de bestaansmiddelen worden volgende bewijzen voorgelegd

- Rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon van de ING-Bank waaruit blijkt dat hij pensioen ontvangt: stortingen periode dd 23.04.2021 tot 30.04.2021 + dd. 19.02.2021 en 26.02.2021
- Uittreksel Staatsblad dd. 25.06.2013: referentiepersoon vanaf 31.03.2009 geen zaakvoerder meer is en dat betrokkene vanaf 01.04.2009 benoemd wordt als manager voor onbepaalde tijd
- Document Federale Pensioendienst dd. 12.07.2019: maandbedragen juni 2019 en juli 2019 waaruit blijkt dat hij grotendeels IGO ontvangt en een klein rustpensioen als zelfstandige.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor het grootste deel uit IGO bestaat, inkomen uit een bijkomende zelfstandige activiteit werd niet aangetoond. Ongeacht of hij bezoldigd wordt als zelfstandige of niet, is IGO (Inkomensgarantie voor ouderen) een vorm van sociale bijstand die kan worden toegekend aan personen ouder dan 65 jaar die behoeftig zijn. Een persoon die een dergelijke uitkering ontvangt kan niemand ten laste nemen. Conform art 40bis §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 dient de referentiepersoon aan te tonen dat hij voldoende bestaansmiddelen heeft, dit voor zichzelf en diegene door wie hij zich laat vervoegen, om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociaal bijstand stelsel van het Rijk. IGO is echter sociale bijstand, een alternatief voor leefloon voor mensen die ouder zijn dan 65 jaar. Derhalve kan hij helemaal niet aantonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van de overheid, hij valt reeds ten laste van de overheid.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de vereisten voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststellingen. "

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

(hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“2.1.1.

Dat verzoeker op 8 juli 2021 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vw. heeft ingediend in functie van zijn Duitse vader die een beschikker van voldoende bestaansmiddelen is.

Dat overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van hun echtgenoot of partner, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Dat verzoeker heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst onvermogen is en hij ten laste was van zijn vader, die jarenlang geld heeft overgemaakt aan verzoeker, zowel naar Pakistan als naar Duitsland, waar verzoeker samenwonend was met zijn vader.

Aangezien verzoekers vader een beschikker van voldoende bestaansmiddelen is dient conform artikel 40bis, §4 Vw. het bewijs geleverd te worden dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden volledig dekt.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de Unieburger, waarbij o.m. rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden dat ten laste is.

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...).”*

Dat de referentiepersoon documenten heeft overgemaakt waaruit blijkt dat hij een Belgisch pensioen van de Federale Pensioendienst geniet, evenals een Duits pensioen van de Renten Service, zodat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Aangezien er geen inkomensnorm in hoofde van de referentiepersoon wordt bepaald door de Vreemdelingenwet, noch bepaalde financiële middelen uit aanvullende bijstandsstelsels worden uitgesloten, geldt er dan ook geen enkele beperking qua herkomst of minimumbedrag van de bestaansmiddelen.

2.1.2.

Artikel 40bis, §4 Vw. bepaalt immers enkel dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen dat zijn familieleden ten laste vallen van het sociale zekerheidsstelsel.

De bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn in casu meer dan voldoende om zichzelf en zijn zoon te onderhouden, zodat de bestreden beslissing artikel 40bis Vw. schendt door geen rekening te houden met de IGO van de referentiepersoon.

Dat het Hof van Justitie immers geoordeeld heeft dat niet, ingeval een EU-beschikker zich wil laten vervoegen door een familielid, niet de minste vereiste kan gesteld worden met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen (HvJ, 23 maart 2006, C-408/03, Commissie / België en HvJ, 16 juli 2015, C-218/14, arrest Singh).

Artikel 40bis Vw. strekt er immers toe één van de fundamentele doelstellingen van de Unie te verwezenlijken, nl. het vrij personenverkeer.

Ook in het arrest van 3 oktober 2019 (HvJ, nr. C-302/18, X./Belgische Staat), bepaalde het Hof van Justitie dat de herkomst van de inkomsten, bedoeld in artikel 7, lid 1, c Gezinsherenigingsrichtlijn, niet beslissend, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan.

Aangezien de referentiepersoon een verblijfsrecht in België heeft als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en zijn inkomsten bijgevolg reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een positief onderzoek, vloeit hieruit voort dat de referentiepersoon effectief over voldoende bestaansmiddelen beschikt nu hijzelf anders geen verblijfsrecht zou hebben.

Dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt en aan de herkomst van deze bestaansmiddelen niet de minste vereiste kan gesteld worden, zodat de bestreden beslissing artikel 40bis Vw. schendt wanneer gesteld wordt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor het grootste deel uit IGO bestaan en dit een vorm van sociale bijstand is, zodat een persoon die een dergelijke uitkering ontvangt, niemand ten laste kan nemen.

Verweerder diende dan ook de inkomsten van de referentiepersoon, conform artikel 40bis, §4 Vw., te beoordelen aan de hand van de persoonlijke situatie van de Unieburger, de aard en de regelmaat van diens inkomsten en het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Dat verweerder derhalve geenszins zonder een voorafgaande evaluatie van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon de aanvraag van verzoeker tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie mocht weigeren, temeer daar hij in het bezit was van diverse attesten van de pensioendienst en het bewijs heeft geleverd dat hij ten laste was van zijn vader.

Verweerder heeft dit echter nagelaten en verwees enkel naar het feit dat de referentiepersoon een deel IGO geniet om zonder verder onderzoek te besluiten dat iemand die een dergelijke uitkering ontvangt, niemand ten laste kan nemen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40bis, §4 Vw.

2.1.3.

Voorts wordt door verweerder geen enkele motivering gegeven waarom geen evaluatie gebeurde van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zoals voorzien in artikel 40bis, §4 Vw., noch wordt enige motivatie gegeven waarom in casu geen evaluatie diende te gebeuren.

Het feit dat de referentiepersoon een deel IGO geniet, is geenszins een afdoende motivering, gezien de rechtspraak van het Hof van Justitie dat aan de oorsprong van de middelen niet de minste vereiste kan worden gesteld.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg een schending inhoudt van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Tenslotte heeft verweerder ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, nu hij geenszins op een zorgvuldige wijze tewerk is gegaan bij onderzoek van het dossier van verzoeker.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Verweerder heeft dan ook geen gebruik gemaakt van alle relevante elementen in het dossier van verzoeker om de bestreden beslissing te nemen en heeft bovendien gebruik gemaakt van een manifest foutieve motivering, waaruit blijkt dat de beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.4.

De artikelen 40bis en 41 tot 47 Vw. vormen de omzetting in het interne recht van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Unie en hun familieleden (Pb.L., 29 juni 2004, afl. 229, 'Burgerschapsrichtlijn').

Artikel 40 bis Vw., iuncto artikel 40 Vw., regelt het verblijfsrecht van de familieleden van een Unieburger die onderdaan is van een andere lidstaat.

Bij de totstandkoming van artikel 40bis Vw. diende de wetgever de verplichtingen na te leven die België als lidstaat van de Unie op zich heeft genomen inzake het vrij verkeer van personen.

Aldus vormt die bepaling, voor wat het verblijfsrecht van de bloedverwanten in neergaande lijn van een Unieburger en voor wat de vereiste bestaansmiddelen van de gezinshereniger betreft, de omzetting in het interne recht van de verplichtingen die op de wetgever rusten krachtens de artikelen 3 en 7 van de Burgerschapsrichtlijn (zie GH, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.44.1).

Dat lidstaten volgens het Hof van Justitie hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (HvJ, 6 november 2003, C-101/01).

Uit artikel 3.2 in fine van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat de lidstaat de persoonlijke situatie van de referentiepersoon nauwkeurig onderzoekt.

In artikel 8.4 van de Burgerschapsrichtlijn worden 'toereikende bestaansmiddelen' als volgt omschreven "4. De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale sociale zekerheidspensioen dat het gastland uitkeert."

Dat de inkomsten van de referentiepersoon niet minder bedragen dan het minimale sociale zekerheidspensioen dat België uitbetaalt.

Bovendien blijkt uit dergelijke bepaling dat ook het 'sociale zekerheidspensioen dat het gastland uitkeert', dat een sociale bijstandspensioen eveneens in aanmerking dien genomen te worden en een IGO dus niet is uitgesloten.

Voorts oordeelde het Hof van Justitie in het arrest Brey dat

“67. In de tweede plaats zij in herinnering gebracht dat artikel 8, lid 4, eerste volzin, van richtlijn 2004/38 uitdrukkelijk bepaalt dat de lidstaten niet het bedrag van de bestaansmiddelen mogen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar dat zij rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Bovendien mag volgens de tweede volzin van dat artikel 8, lid 4, het bedrag van toereikende bestaansmiddelen niet hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder de staatsburgers van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale sociale zekerheidspensioen dat het gastland uitkeert. 68. Daaruit volgt dat, hoewel de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, zij geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder ervan wordt uitgegaan dat de betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere betrokkene (zie naar analogie arrest Chakroun, reeds aangehaald, punt 48).” (HvJ, 19 september 2013, C-140/12, Brey)

In het arrest Chakroun stelde het Hof:

“48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. (...)” (HvJ, 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun)

Uit de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dan ook dat lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar dat zij geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder ervan wordt uitgegaan dat de betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere betrokkene.

Dat in casu geen enkel onderzoek gebeurd is door verweerder, noch enige concrete beoordeling van de situatie en de inkomsten van de referentiepersoon.

Dat conform artikel 42, §1, tweede lid Vw. verweerder, indien hij van oordeel was dat hij niet (voldoende) bekend was met de eigen en specifieke behoeften van de referentiepersoon aan verzoeker kon vragen om alle bescheiden en inlichtingen voor te leggen :

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Dat verweerder van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt heeft, doch zonder enig onderzoek gesteld heeft dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoende zijn.

Verweerder is dan ook geenszins op een zorgvuldige manier te werk gegaan en heeft zijn beslissing geenszins op een zorgvuldige wijze voorbereid, zodat deze geenszins gebaseerd is op een correcte feitenvinding.

De motivatie in de bestreden beslissing dat een persoon die een IGO pensioen ontvangt, niemand ten laste kan nemen, zonder enig concreet onderzoek naar de persoonlijke situatie, mist dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

Dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42, §1, tweede lid Vw.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden omdat de persoon die hij wenst te vervoegen – zijn Duitse vader – zelf reeds een beroep doet op sociale bijstand en dus niet blijkt dat deze referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat verzoeker ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Deze motivering is, ook rekening houdende met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur – waarmee hij enkel kan doelen op de materiële motiveringsplicht –, dient in casu te worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet dat een familielid, in de zin van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, een recht op verblijf van meer dan drie maanden, in functie van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, kan laten gelden indien wordt aangetoond dat deze burger van de Unie beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat het familielid dat hem vervoegt of begeleidt tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk en dat hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten van dit familielid in het Rijk volledig dekt.

Het wordt niet betwist dat verzoeker zijn Duitse vader in België wenst te vervoegen en dat zijn vader een burger van de Europese Unie is die een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk geniet zonder enige winstgevende activiteit uit te oefenen.

Verzoeker erkent ook dat hij, overeenkomstig de toepasselijke wettelijke bepalingen, het bewijs dient te leveren dat zijn vader beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Hij stelt dat verweerder hierbij wel de persoonlijke situatie van zijn vader in aanmerking moet nemen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder rekening hield met de persoonlijke situatie van verzoekers vader. Verweerder stelde immers vast dat verzoekers vader weliswaar bestaansmiddelen heeft, doch dat zijn inkomen voornamelijk bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen.

Aangezien uit de door verzoeker aangebrachte stukken blijkt dat zijn vader niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in diens eigen onderhoud te voorzien en de overheid zijn inkomen moet aanvullen met een uitkering, kan hij niet worden gevolgd in zijn stelling dat zijn vader bestaansmiddelen heeft die meer dan voldoende zijn om in hun beider onderhoud te voorzien.

Verzoeker wijst erop dat het Hof van Justitie reeds heeft aangegeven dat er geen vereiste kan worden gesteld inzake de “herkomst” van de bestaansmiddelen waarover een burger van de Unie die zich door een verwant wil laten vervoegen dient te beschikken. Hij gaat hiermee evenwel voorbij aan verweerders vaststelling dat zijn vader moet aantonen dat hij “voldoende” bestaansmiddelen heeft. Indien de vader van verzoeker effectief voldoende bestaansmiddelen zou hebben, dan zou hij evenwel geen maandelijkse uitkering onder de vorm van een inkomensgarantie voor ouderen ontvangen.

De rechtspraak van het Hof van Justitie, omtrent de herkomst van de bestaansmiddelen van een burger van de Unie, waarnaar verzoeker verwijst, doet geen afbreuk aan het feit dat in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – dat een omzetting vormt van artikel 7, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) – uitdrukkelijk is voorzien dat, alvorens een recht op verblijf

van meer dan drie maanden aan familieleden van een niet economisch actieve burger van de Unie kan worden toegekend, het bewijs moet worden geleverd dat deze burger van de Unie beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat deze familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Verzoekers betoog dat, wanneer werd geoordeeld dat een burger van de Unie beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, er later niet meer kan worden beslist dat deze burger van de Unie onvoldoende bestaansmiddelen heeft om te voorkomen dat een familielid dat hem wenst te vervoegen ten laste valt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk is niet verenigbaar met wat is vastgelegd in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

In de door verzoeker aangebrachte citaten uit arresten kan, in tegenstelling tot wat hij lijkt te willen voorhouden, geenszins worden gelezen dat zou zijn geoordeeld dat verweerder een uitkering, die door de overheid wordt toegekend aan een burger van de Unie omdat deze onvoldoende eigen bestaansmiddelen heeft, steeds als een inkomen zou moeten beschouwen dat in aanmerking moet worden genomen om te besluiten dat deze burger van de Unie in staat is te garanderen dat personen die hem vervoegen niet ten laste van de overheid dreigen te vallen.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de aard en de regelmaat van de inkomsten van zijn vader en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn, kan de Raad enkel beklemtonen dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met de aard van het inkomen van verzoekers vader en heeft vastgesteld dat deze laatste een maandelijks inkomen geniet dat voor het overgrote deel bestaat uit een uitkering en dat er dus geen inkomen is dat toelaat andere familieleden ten laste te nemen.

Ook verzoekers verwijzing naar de artikelen 3, tweede lid en 8, vierde lid van de richtlijn 2004/38/EG doet geen afbreuk aan het voorgaande. Zoals reeds gesteld heeft verweerder de persoonlijke situatie van verzoekers vader bij de besluitvorming betrokken en opgemerkt dat, aangezien deze persoon actueel een beroep dient te doen op sociale bijstand – wat inhoudt dat hij niet over een voldoende inkomen beschikt om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien –, hij niet bij machte is om een familielid ten laste te nemen. Verweerder heeft door aldus te argumenteren niet op algemene wijze een bedrag vastgelegd dat hij als toereikend beschouwde om een gezinshereniging te kunnen toestaan, maar is uitgegaan van de specifieke financiële situatie van verzoekers vader.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.3. Aangezien werd geconstateerd dat de vader van verzoeker niet beschikt over voldoende inkomsten om in zijn levensonderhoud te voorzien en hij reeds ten laste valt van de openbare overheden, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder in gebreke bleef om te onderzoeken of de bestaansmiddelen van zijn vader niet kunnen volstaan om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De, in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgenomen, vereiste om *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”* is erop gericht om te bepalen of de inkomsten van de burger van de Unie, ook al zijn deze lager dan een bepaald door de wetgever vooropgesteld bedrag, volstaan om te kunnen besluiten dat er geen echt risico bestaat dat de familieleden die deze burger van de Unie willen vervoegen niet ten laste zullen vallen van steunverlening door de overheid. De vaststelling dat de Unieburger zelf reeds ten laste is van de overheid volstaat op zich evenwel om te kunnen concluderen dat diens eigen inkomsten niet voldoende zijn om te voorkomen dat zijn familieleden die hem willen vervoegen ook ten laste vallen van de openbare overheden.

Tot een schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden besloten.

2.1.2.4. Er blijkt evenmin dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat hij enig dienstig stuk over het hoofd zou hebben gezien bij het nemen van deze beslissing, zodat niet kan worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

2.1.2.5. Op basis van verzoekers toelichting kan ook geen schending van enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“2.3.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Duitse referentiepersoon en woonde jaren samen met hem. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.3.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon, zij jarenlang samenwoonden en ook thans opnieuw samenwonen en zij geen belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat het niet is betwist dat verzoeker eenenvijftig jaar oud is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door deze verdragsbepaling beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Een dergelijke afhankelijkheidsband kan, op grond van de mededeling dat verzoeker en zijn vader samenwonen en de bewering dat zij geen belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel, evenwel niet worden vastgesteld. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en zijn vader dusdanig is dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Daarnaast blijkt ook niet dat enig aspect van verzoekers privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen in het gedrang wordt gebracht door de bestreden beslissing. De Raad benadrukt hierbij dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad merkt verder op dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoekers betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoeker vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Daar artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM kan, gelet op het voorgaande, ook geen schending van deze Grondwetsbepaling worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK